

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-8 Уп. 55/21
09.11.2021. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Братислава Ђокића и мр Зорана Рељића, чланови већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, решавајући по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Митић Зоран, адвокат из Ниша, ул. Вождова број 14/1, за понављање судског поступка правоснажно окончаног пресудом Врховног суда Србије у Београду У. 2696/06 од 14.02.2007. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Врховног суда Србије у Београду, У 2696/06 од 14.02.2007. године, одбијена је тужба тужиоца поднета ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број: 118-1402/2006 од 17.04.2006. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос 30.04.2006. године и да даном престанка радног односа губи чин.

Дана 11.06.2021. године, Основни суд у Алексинцу је, по правоснажности решења Апелационог суда у Нишу 25 Гж1 544/2020 од 30.03.2021. године, којим је укинута пресуда Основног суда у Алексинцу 2 П1 361/18 од 02.10.2019. године и тужба тужиоца А.А. из ... од 11.10.2013. године, поднета Основном суду у Алексинцу одбачена због стварне ненадлежности редовног суда, поступајући по поднеску тужиоца од 25.05.2021. године, доставио Управном суду на даљу надлежност и поступање списе предмета 2 П1 број: 361/18 (2013).

Дана 21.10.2021. године, тужилац је преко пуномоћника поднео Управном суду уређену тужбу, у којој је навео да тражи понављање судског поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије у Београду У 2696/06 од 14.02.2007. године. У тужби је навео да је решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број: 118-1402/2006 од 17.04.2006. године, тужиоцу престао радни однос због чињенице да је ОЈТ у Алексинцу, против тужиоца подигло оптужницу КТ бр. 515/05 од 06.02.2006. године, због постојања безбедносних сметњи из члана 111. Закона о полицији, којих

није било у време заснивања радног односа. Даље је навео да је пресудом Апелационог суда у Нишу од 24.05.2013. године, ослобођен оптужбе, због чега је и наведена оптужница постала неоснована, а самим тим је отпао и основ за доношење пресуде Врховног суда Србије, као и решење о престанку радног односа. Имајући у виду наведено, тужилац је указао да постојање пресуде Апелационог суда у Нишу од 24.05.2013. године, због које је и оптужница ОЈТ-а у Алексинцу, практично стављена ван снаге, представља законски разлог за понављање поступка из члана 56. став 1. тачке 1. и 3. Закона о управним споровима, окончан пресудом Врховног суда Србије У 2696/06 од 14.02.2007. године. Поред изнетог, тужилац је тражио понављање судског поступка применом одредбе члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, позивајући се на пресуде Европског суда за људска права у Стразбуру у предмету Милојевић и други против Србије 43519/07, 43527/07 и 45274/07 од 12.01.2016. године, које је доставио уз уређени тужбени захтев, наводећи да чињенице и законски прописи, као и заузет став, који је Европски суд за људска права имао у виду приликом одлучивања, може бити од утицаја на законитост окончаног поступка пред Врховним судом Србије у предмету У. 2696/06. године. Истакао је да је Европски суд за људска права стао на становиште да у неспорном одсуству било каквог објашњења за примену дискреционог права, законодавство било дужно да правилно испита да ли је тужилац био неправилно отпуштен и утврди да ли је дискреционо право од стране послодавца и сама одлука о томе била само непрецизна него и произвољна. Навео је да пресуда Европског суда за људска права директно може да утиче на законитост спроведеног поступка, у складу са већ заузетим ставовима Европског суда у односу на одредбе чл. 111. и 168. Закона о полицији, као и члана 45. Закона о унутрашњим пословима. Поред изнетог, тужилац је истакао да је тужба у овој управној ствари поднета Основном суду у Нишу, Судској јединици у Алексинцу као ненадлежном суду још 11.10.2013. године, али да је тек сада предмет уступљен надлежном Управном суду на поступање. Предложио да суд тужбу уважи, дозволи понављање правоснажно окончаног поступка пред Врховним судом Србије у предмету 2696/06, преиначи пресуду Врховног суда Србије У. 2696/06 од 14.02.2007. године, уважи тужбу и поништи решење туженог 01 бр. 118-1402/2006 од 17.04.2006. године. Трошкове је тражио на име састава тужбе у износу од 72.000,00 динара.

У поступку испитивања поднете тужбе за понављање поступка, Управни суд је нашао да тужбу треба одбацити.

Одредбом члана 56. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке: 1) ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку; 2) ако је до судске одлуке дошло услед кривичног дела судије или запосленог у суду, или је одлука издејствована преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противничког заступника или пуномоћника, а таква радња представља кривично дело; 3) ако је судска одлука заснована на пресуди донетој у казненој или грађанској ствари, а та пресуда је касније укинута другом правноснажном судском одлуком; 4) ако је исправа на којој се заснива судска одлука лажна или лажно преиначена, или ако је сведок, вештак или странка, приликом саслушања пред судом, дала лажан исказ, а одлука суда се заснива на том исказу; 5) ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донету у истом управном спору; 6) ако заинтересованом лицу није омогућено да

учествује у управном спору и 7) ако став из накнадно донете одлуке Европског суда за људска права у истој ствари може да буде од утицаја на законитост правоснажно окончаног судског поступка.

Одредбом члана 57. Закона о управним споровима, прописано је да се понављање поступка може тражити најкасније у року од 30 дана од дана кад је странка сазнала за разлог понављања, осим у случају из члана 56. став 1. тачка 7. када се може тражити у року од 6 месеци од дана објављивања одлуке Европског суда за људска права у "Службеном гласнику Републике Србије". (став 1.) Ако је странка сазнала за разлог понављања поступка пре него што је поступак пред судом завршен, а тај разлог није могла употребити у току поступка, понављање се може тражити у року од 30 дана од дана достављања одлуке суда. (став 2.) По протеку пет година од правноснажности судске одлуке понављање поступка се не може тражити. (став 3.)

Одредбом члана 59. истог закона прописано је да се у тужби за понављање поступка мора нарочито навести: судска одлука донета у поступку чије се понављање тражи, законски разлог понављања (члан 56.) и докази, односно околности које чине вероватним постојање тог основа, околности из којих произлази да је тужба поднета у законском року и чиме се то доказује, у ком правцу и обиму се предлаже измена судске одлуке донете у поступку чије се понављање тражи, а одредбом члана 60. да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка, ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице или да тужба није благовремена или да странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима, прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице, или да тужба није благовремена, или да странка није учинила вероватним постојање законског основа за понављање.

Према стању у списима предмета 2 П1 број: 361/18 (2013) Врховни суд Србије је, у предмету У. 2696/06, поступак окончао доношењем пресуде од 14.02.2007. године, која је уручена пуномоћнику тужиоца дана 11.05.2007. године, а којом пресудом је одбијена тужба тужиоца поднета ради поништаја решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број: 118-1402/2006 од 17.04.2006. године. Наведеним решењем је утврђено да тужиоцу престаје радни однос 30.04.2006. године и да даном престанка радног односа губи чин.

Како је према стању у списима, тужилац пресуду Врховног суда Србије У. 2696/06 од 14.02.2007. године, која је донета у поступку чије понављање тражи примио дана 11.05.2007. године, а тужбу за понављање тог поступка из разлога што је пресудом Апелационог суда у Нишу од 24.05.2013. године ослобођен оптужбе, због чега је и оптужница ОЈТ-а, која је била основ за доношење пресуде Врховног суда Србије практично стављена ван снаге поднео дана 25.05.2021. године, коју је уредио дана 21.10.2021. године, то суд налази да је тужба за понављање поступка поднета из разлога прописаних одредбом члана 56. став 1. тачке 1. и 3. Закона о управним споровима неблаговремена, јер је поднета по протеку пет година од правноснажности наведене судске одлуке.

Одлучујући о поднетој тужби за понављање поступка у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценио да у тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије У. 2696/06 од 14.02.2007. године. Ово стога што је решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије 01 број: 118-1402/2006 од 17.04.2006. године, донето у поступку у коме је утврђено да су настале

безбедносне сметње из члана 111. Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 101/05), због којих са тужиоцем не би био заснован радни однос у Министарству унутрашњих послова да су у време заснивања радног односа постојале, а не на основу чињенице да је тужилац одговоран за кривично дело које му је стављено на терет. По оцени Управног суда, одлука о тужиочевој кривици није била од утицаја на доношење решења о престанку радног односа због безбедносних сметњи из члана 111. Закона о полицији, већ је радни однос по наведеном члану закона престао самом чињеницом покретања кривичног поступка, због кривичног дела за које се гони по службеној дужности. Како је у конкретном случају предлог за понављање поступка тужилац поднео имајући у виду приложену одлуку Европског суда за људска права “Милојевић и други против Србије” од 12.01.2016. године, Управни суд налази да је неутемељено позивање тужиоца на означену одлуку, будући да та одлука није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Наиме, ова одлука, као и одлуке Уставног суда Републике Србије Уж. 1757/2009 од 27.09.2012. године (Радовановић против Србије) и Уж. 753/08 од 19.01.2011. године (Стефановић против Србије), на коју судску праксу се у својој одлуци позвао Европски суд за људска права, односе се на примену одредбе члана 45. Закона о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС” бр. 44/91 ... 106/03), док је пресуда Врховног суда Србије, у односу на коју се понављање судског поступка тражи, заснована на оцени законитости решења донетог применом одредби члана 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 111/05). Стога се не ради о одлуци донетој у истој ствари у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, будући да наведеним одредбама члана 45. Закона о унутрашњим пословима и члана 168. Закона о полицији (који је у међувремену престао да важи) разлози за престанак радног односа и овлашћења надлежног органа да оцени постојање услова за престанак радног односа запосленог у Министарству унутрашњих послова, нису на идентичан начин били решени.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 60. Закона о управним споровима, донео одлуку као у диспозитиву решења. С обзиром да је тужба одбачена, то суд није ни одлучивао о траженим трошковима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.11.2021. године, II-8 Уп. 55/21

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ